

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobkyně:

[REDACTED]

bytem

[REDACTED]

zastoupená advokátem JUDr. Josefem Kopřivou
se sídlem Václavské náměstí 819/43, Praha 1

proti

žalovanému:

generální ředitel Hasičského záchranného sboru České republiky
se sídlem Kloknerova 2295/26, Praha 11

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2020, č. j. MV-86387-9/PO-OVL-2020,

takto:

- I. Rozhodnutí generálního ředitele Hasičského záchranného sboru České republiky ze dne 25. 11. 2020, č. j. MV-86387-9/PO-OVL-2020, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení 11 228 Kč, a to do rukou zástupce žalobkyně JUDr. Josefa Kopřivy, advokáta.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jehož výroková část zní:

„I. podle ustanovení § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb., s využitím ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, po předchozím projednání v poradní komisi, odvolání kpt. [REDAKCE] proti rozhodnutí, ředitele HZS hl. m. Prahy, č.j. HSAA-5315-4/2020 ze dne 16. 04. 2020, kterým bylo odvolatelce odejmuto osvědčení o tělesné zdatnosti, měním část textu ve výroku rozhodnutí, a text „Podle ust. § 42 odst. 1 písm. i) Zákona ve spojení s čl. 4 odst. 10 Pokynu generálního ředitele HZS ČR č. 58/20081 (dále jen „Pokyn“) nahrazuji textem: „S odkazem na ustanovení § 15 odst. 4, § 79 odst. 4 Zákona ve spojení s čl. 4 odst. 6 a 10 Pokynu generálního ředitele HZS ČR č. 58/20081 (dále jen „Pokyn“),

II. podle ustanovení § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb., po předchozím projednání v poradní komisi, odvolání kpt. [REDAKCE] proti rozhodnutí, ředitele HZS hl. m. Prahy, č.j. HSAA-5315-4/2020 ze dne 16. 04. 2020, kterým bylo odvolatelce odejmuto osvědčení o tělesné zdatnosti, zamítám,

III. podle ustanovení § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb., po předchozím projednání v poradní komisi, rozhodnutí, ředitele HZS hl. m. Prahy, č.j. HSAA-5315-4/2020 ze dne 16. 04. 2020 kterým bylo odvolatelce odejmuto osvědčení o tělesné zdatnosti, potvrzuji,

IV. účastník řízení nebyl ve svém odvolání úspěšný a náhrada nákladů řízení podle § 177 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb. se tak nepřiznává.“

2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobkyni odňato osvědčení o tělesné zdatnosti, neboť žalobkyně nesplnila podmínky fyzické způsobilosti za rok 2019, dané čl. 2 odst. 3 pokynu generálního ředitele Hasičského záchranného sboru České republiky č. 58/2008, kterým se stanovují požadavky na tělesnou zdatnost občana při přijímání do služebního poměru příslušníka Hasičského záchranného sboru České republiky a na tělesnou zdatnost příslušníka Hasičského záchranného sboru České republiky pro výkon služby na služebním místě, na které má být ustanoven, a organizace zkoušek tělesné zdatnosti a tělesné přípravy (dále jen „pokyn“), když žalobkyně nesplnila na služebním místě ve skupině III. zkoušku vytrvalostního testu fyzické zdatnosti, což mělo za následek pozbytí fyzické způsobilosti, a ode dne 1. 1. 2020 byla žalobkyně zařazena do zálohy pro přechodně nezařazené, a dále žalobkyně nesplnila požadavky na tělesnou zdatnost úspěšným vykonáním zkoušky ve lhůtě tří měsíců ode dne zařazení do zálohy pro přechodně nezařazené.
3. Žalobkyně v žalobě uvedla, že prvostupňovému rozhodnutí předcházelo rozhodnutí ředitelky kanceláře ředitele Hasičského záchranného sboru hlavního města Prahy ve věcech služebního poměru ze dne 3. 12. 2019, č. RV-SP-476/2019, o odvolání ze služebního místa z důvodu pozbytí fyzické způsobilosti pro vykonávané služební místo a zařazení do

Shodu s prvopisem potvrzuje:

zálohy pro přechodně nezařazené. Žalobkyně akcentoval, že byla odvolána ze služebního místa půl roku před tím, než bylo konstatováno, že ztratila fyzickou způsobilost.

4. Dle žalobkyně nemohl služební funkcionář unáhleným rozhodnutím o odvolání ze služebního místa naplnit dikci § 79 odst. 4 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, podle něhož se za fyzicky způsobilého považuje příslušník, který vyhovuje požadavkům na tělesnou zdatnost stanoveným ředitelem bezpečnostního sboru pro výkon služby na služebním místě, na které má být příslušník ustanoven. Ředitel bezpečnostního sboru není dle žalobkyně oprávněn stanovit fyzickou způsobilost příslušníka zařazeného v záloze pro přechodně nezařazené, pokud není známo, na jaké služební místo bude příslušník ustanoven, ani to, kdy se tak stane. Za nesmyslné, a zákonu odporující, žalobkyně označila také posuzování své tělesné zdatnosti ke služebnímu místu, z něhož byla odvolána.
5. Žalobkyně rovněž poukázala na to, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno podle § 42 odst. 1 písm. i) zákona č. 361/2003 Sb., podle něhož musí být příslušník propuštěn až poté, kdy mu bylo osvědčení skutečně odňato. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil odkaz na aplikovanou právní úpravu na § 79 odst. 4 zákona č. 361/2003 Sb., dle žalobkyně pak pro jistotu dodal i § 15 odst. 4 téhož zákona, který se týká uchazečů o přijetí do služebního poměru.
6. Žalobkyně uvedla, že se žalovaný neztotožnil s jejím argumentem, že nemohla nesplnit zkoušku tělesné zdatnosti na služebním místě ve skupině III., protože byla dne 1. 1. 2020 ze služebního místa v této skupině odvolána. Žalovaný to odůvodnil tím, že žalobkyně pomíjí skutečnost, že se jednalo o opravný termín nesplněných zkoušek. Dle žalobkyně je však podstatné, že se mělo jednat o opakování neúspěšného testu z doby, kdy byla řádně ustanovena na příslušném služebním místě, zatímco v době opakování se nacházela v záloze pro přechodně nezařazené.
7. Žalovaný se dovolával čl. 4 odst. 9 pokynu, dle něhož příslušník v době svého zařazení do zálohy pro přechodně nezařazené může požádat příslušného služebního funkcionáře „o možnost znovu vykonat zkoušku“. Služební funkcionáři obou stupňů dle žalobkyně ignorovali § 79 odst. 4 zákona č. 361/2003 Sb., přičemž žalovaný uvedl, že nelze dovodit, že by pokyn nepřipouštěl vykonání zkoušek tělesné zdatnosti (včetně opravného pokusu) u příslušníků na služební místo neustanovených. Přestože tedy žalovaný podotkl, že souhlasí s námitkou žalobkyně, že podstatné je znění zákona, a nikoli interního předpisu, obhajoval postup, který stanoví pokyn, nikoli zákon č. 361/2003 Sb. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2011 č. j. 3 Ads 132/2010-109).
8. Úvaha žalovaného, že argumentace žalobkyně je nelogická, když se žalobkyně dle žalovaného snažila vyvrátit smysl ustanovení, které je formulováno v její prospěch a umožňuje jí úspěšným opravným pokusem zabránit propuštění ze služebního poměru, nemá dle žalobkyně racionální ani zákonný podklad. Služební funkcionář odvolal žalobkyni ze služebního místa ještě před tím, než měl k dispozici rozhodnutí o odnětí osvědčení o fyzické způsobilosti. Kdyby jej totiž k dispozici měl, nemohl by žalobkyni ze služebního místa odvolat, ale musel by ji propustit ze služebního poměru, protože žalobkyně nebyla ustanovena na služebním místě, pro něž by byl stanoven tzv. „jiný zvláštní požadavek“ na fyzickou způsobilost.
9. Převedení na jiné služební místo podle § 25 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2003 Sb. umožňuje výlučně ztráta nadstandardního požadavku na fyzickou způsobilost. Pro

Shodu s prvopisem potvrzuje:

příslušníka ustanoveného na služebním místě, pro nějž není stanoven jiný zvláštní požadavek, znamená odnětí osvědčení o fyzické způsobilosti důvod pro propuštění ze služebního poměru. Ostatně to dokazuje i postup služebního funkcionáře, který poté, co bylo o takovém odnětí osvědčení pravomocně rozhodnuto, zahájil řízení o propuštění.

10. Žalovaný provedl zavádějící výklad § 79 odst. 4 zákona č. 361/2003 Sb., dle něhož „[z]ákonodárce záměrně použil slovní spojení vztahující k pravděpodobné, nikoli však jisté budoucnosti. Jedná se o výraz „má být“, který vyjadřuje možnost, že příslušník na místo ustanoven nejspíše bude, ale s jistotou nelze tvrdit, že se tak stane. Jelikož se jedná o čas budoucí, znamená to, že v okamžiku přezkoušení nemusí být příslušník na služební místo ustanoven.“.
11. Předně žalobkyně poukázala na to, že pokud by doslovný výklad o budoucím čase užitým v předmětném ustanovení byl pravdivý, nemohla by být zjišťována fyzická způsobilost u příslušníka, který je již na služebním místě ustanoven. Znamenalo by to, že fyzická způsobilost žalobkyně byla původně zjišťována v rozporu s právním předpisem.
12. Pokud je uvedeno, že se zjišťuje u příslušníka, který má být na služební místo ustanoven, nejedná se o virtuální služební místo, ale o konkrétní služební místo. Způsob obsazování služebních míst zakotvený v § 20 a násl. zákona č. 361/2003 Sb. ukládá služebnímu funkcionáři ustanovit příslušníka po vynětí ze zálohy na jakékoli služební místo, které je volné, bez ohledu na to, jaký požadavek na fyzickou způsobilost je pro ně stanoven, a to i v jiném bezpečnostním sboru. Nelze tedy, jako v případě žalobkyně, provést testy fyzické způsobilosti ve III. skupině uvedené v pokynu a domnívat se, že to bude odpovídat služebnímu místu, na něž může být žalobkyně z podnětu bezpečnostního sboru ustanovena. Navíc, požadavky na fyzickou způsobilost se v jednotlivých bezpečnostních sborech diametrálně liší. Pokud by tedy mělo být přezkoušení fyzické způsobilosti provedeno, tak výlučně ve vztahu ke konkrétnímu místu, jež je volné a zakládá povinnost vyjmout ze zálohy pro přechodně nezařazené.
13. Za nepravdivé žalobkyně označila tvrzení žalovaného, že se předpokládá (je nepsanou zvyklostí), že příslušník, který byl zařazen do zálohy pro přechodně nezařazené z důvodu nesplnění podmínek fyzické způsobilosti, bude opět ustanoven na své dosavadní služební místo, pokud zkoušky tělesné zdatnosti úspěšně vykoná. Žalobkyně zdůraznila, že důvody pro zařazení do zálohy jsou taxativně vymezeny v § 32 zákona č. 361/2003 Sb. Mezi ně dle žalobkyně nepatří důvod spočívající ve včasném nevykonání opravné zkoušky fyzické způsobilosti. Záloha pro přechodně nezařazené není určena k tomu, aby do ní byl „odložen“ příslušník proto, že jsou pouhé pochybnosti o fyzické, ale také zdravotní nebo osobnostní způsobilosti.
14. Do zálohy může být podle § 32 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb. zařazen pouze příslušník, který byl na základě odnětí osvědčení o fyzické způsobilosti stanovené pro jeho služební místo coby jiný zvláštní požadavek ve smyslu § 19 odst. 6 zákona č. 361/2003 Sb. odvolán ze služebního místa podle § 25 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2003 Sb., a není možno jej ustanovit na jiné služební místo. Totožně se postupuje při pozbytí zdravotní nebo osobnostní způsobilosti. Obecné požadavky na zdravotní, osobnostní a fyzickou způsobilost příslušníka bezpečnostního sboru pro výkon služby v bezpečnostním sboru vycházejí z dikce § 79 zákona č. 361/2003 Sb. a promítají se do prováděcích předpisů, případně do služebních předpisů. Obecné požadavky na fyzickou způsobilost jsou stanoveny služebními předpisy vydávanými řediteli bezpečnostních sborů.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

15. Podle § 19 odst. 6 zákona č. 361/2003 Sb. mohou být pro některá služební místa stanoveny „jiné zvláštní požadavky“, tedy požadavky na nadstandardní způsobilost zdravotní, osobnostní nebo fyzickou způsobilost. Služební předpisy o fyzické způsobilosti, včetně pokynu, služební místa s jiným zvláštním požadavkem nestanoví a rozlišují pouze obecné požadavky pro jednotlivé kategorie služebních míst, případně pro věkové kategorie příslušníků.
16. Rozdílné jsou také právní důsledky konstatované nezpůsobilosti v případě obecných požadavků a v případě „jiného zvláštního požadavku“. Nesplnění obecného požadavku pro výkon služby v bezpečnostním sboru zakládá povinnost bezpečnostního sboru propustit příslušníka podle § 42 odst. 1 písm. h) až j) zákona č. 361/2003 Sb. na základě lékařského posudku, posudku psychologa bezpečnostního sboru nebo odnětí osvědčení o tělesné zdatnosti. Nesplnění „jiného zvláštního požadavku“ má za následek povinnost bezpečnostního sboru odvolat příslušníka ze služebního místa podle § 25 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2003 Sb. a převést ho na jiné služební místo s obecným požadavkem na způsobilost k výkonu služby. Z této zásady vycházel i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 8. 2016, č. j. 4 As 150/2016-28.
17. Nepřípadný je též odkaz žalovaného na § 15 odst. 4 zákona č. 361/2003 Sb., kdy žalovaný uvedl, že na jeho základě „*je umožněno přezkoušet nově přijímaného příslušníka, který v okamžiku výběrového řízení není taktéž na žádné služební místo ustanoven*“. Žalobkyně podotkla, že příslušník, který je uchazečem o přijetí do služebního poměru, je zpravidla přijímán na základě nikoli výběrového, ale přijímacího řízení. Podle § 18 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. je příslušník při přijetí do služebního poměru ustanoven na služební místo v bezpečnostním sboru, pro které je stanovena služební hodnost referent nebo vrchní referent. Jedná se o služební místa, jež jsou u bezpečnostních sborů v drtivé většině systemizována v tzv. „přímém výkonu“, a tomu také odpovídá požadavek na fyzickou způsobilost. Pokud má být uchazeč přijat na základě výběrového řízení podle § 22 odst. 5 zákona č. 361/2003 Sb., je vždy přijímán na konkrétní služební místo, pro jehož obsazení bylo výběrové řízení vyhlášeno.
18. Pokud šlo o citaci žalovaného z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 10. 2020, č. j. 15 Ad 6/2020-49, žalobkyně uvedla, že proti němu podala kasační stížnost. Nadto nemá tamější popis průběhu testu fyzické způsobilosti žádnou právní relevanci pro projednávanou věc.

Vyjádření žalovaného

19. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Úvodem poukázal na charakter služebního poměru s tím, že jde o specifický státně zaměstnanecký poměr veřejného práva (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 75/2015-17).
20. Dále odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 10. 2020, č. j. 15 Ad 6/2020-49, kterým byla zamítnuta žaloba žalobkyně proti rozhodnutí ředitele Hasičského záchranného sboru hlavního města Prahy ze dne 12. 3. 2020, č. j. HSAA-15530-27/2019, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí ředitelky kanceláře ředitele Hasičského záchranného sboru hlavního města Prahy ve věcech služebního poměru ze dne 3. 12. 2019, č. RV-SP-476/2019. Posledně zmíněným rozhodnutím byla žalobkyně podle § 28 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb. odvolána ze služebního místa vrchní komisař – krizové a havarijní plánování a dnem 1. 1. 2020 zařazena podle § 32 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb. do zálohy pro přechodně nezařazené, a to z toho důvodu, že pozbyla

Shodu s prvopisem potvrzuje:

fyzickou způsobilost požadovanou pro dosavadní služební místo, a zároveň ji nebylo možno ustanovit na jiné služební místo. Žalovaný z tohoto rozsudku dále odcitoval pasáž, která se věnovala možnosti žalobkyně splnit testy fyzických předpokladů s tím, že měla k dispozici vícero náhradních termínů. Žalovaný zdůraznil, že žalobkyně neprojevila žádnou snahu požadovaný test fyzické zdatnosti po neúspěšném prvním pokusu opravit v náhradních termínech.

21. Žalovaný odkázal na § 45 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., podle něhož je příslušník povinen udržovat svoji fyzickou zdatnost potřebnou pro zastávané služební místo a podrobovat se jejímu ověřování služebním funkcionářem, a na § 79 odst. 4 zákona č. 361/2003 Sb., z něhož dovodil, že smysl a účel této úpravy spočívá v tom, aby ve službě byl pouze takový příslušník bezpečnostního sboru, který je zdravotně, osobnostně a fyzicky způsobilý, což je pravidelně zjišťováno.
22. Pokud by žalovaný přisvědčil argumentaci žalobkyně, že služební funkcionář není oprávněn stanovit fyzickou způsobilost příslušníka zařazeného v záloze pro přechodně nezařazené, nebylo by možné příslušníka z této zálohy vyjmout a zařadit na služební místo. Žalovaný byl přesvědčen, že dal žalobkyni dostatečný prostor, aby splnila požadovaný fyzický test a mohla se vrátit na své služební místo, na kterém byla zařazena před zařazením do zálohy pro přechodně nezařazené.
23. Žalovaný odkázal na svou argumentaci v napadeném rozhodnutí, kdy reagoval na tezi žalobkyně, že příslušník v záloze pro přechodně nezařazené může být ustanoven na jakékoliv služební místo, a proto by neměl být přezkušován dle svého dosavadního služebního zařazení. Žalovaný k tomu uvedl, že jediným možným řešením této situace by bylo přezkoušet příslušníka tím nejpřísnějším způsobem. Jen když by příslušník vykonal zkoušku tělesné zdatnosti v té nejpřísnější formě (posuzováno v rámci všech bezpečnostních sborů), mohl by být následně ustanoven na jakékoliv služební místo. Takové řešení je však zcela zbytečné, když je vždy předem známo, na které služební místo má být příslušník ustanoven (u nově přijímaného příslušníka se jedná o služební místo, na něž je přijímán, a u příslušníka zařazeného v záloze pro přechodně nezařazené místo, na kterém byl doposud ustanoven).

Posouzení žaloby soudem

24. Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
25. Podle § 75 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), *soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.*
26. Soud konstatuje, že je oprávněn a současně povinen zabývat se z moci úřední, tedy i bez vznesené žalobní námitky, otázkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí dle § 75 odst. 1 písm. a) s. ř. s., brání-li tato nepřezkoumatelnost věcnému přezkumu a posouzení důvodnosti žalobních námitek (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84).
27. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze obecně považovat takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně bylo ve věci rozhodnuto, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, Sb. NSS 133/2004).

Shodu s prvopisem potvrzuje:

28. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 127/2002-28, Sb. NSS 462/2005, je nesrozumitelné rozhodnutí, v němž správní orgán v odvolacím řízení zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, současně však výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změnil (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2003, č. j. 7 A 124/2000-39, Sb. NSS 5/2003). Napadené rozhodnutí trpí právě touto vadou.
29. Výrokem I. napadeného rozhodnutí byla dle § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb. a za využití § 90 odst. 5 správního řádu změněna část textu (výroku) prvostupňového rozhodnutí, výrokem II. napadeného rozhodnutí bylo dle § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb. zamítnuto odvolání žalobkyně a výrokem III. napadeného rozhodnutí bylo dle § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb. potvrzeno prvostupňové rozhodnutí.
30. Podle § 190 odst. 8 věta druhá zákona č. 361/2003 Sb. *jsou-li pro to důvody, odvolací orgán rozhodnutí změni nebo zruší a řízení zastaví, popřípadě rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání služebnímu funkcionáři, který napadené rozhodnutí vydal; jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí.*
31. Podle tohoto ustanovení tedy může žalovaný: 1) prvostupňové rozhodnutí změnit; 2) prvostupňové rozhodnutí zrušit a řízení zastavit; 3) prvostupňové rozhodnutí zrušit celé nebo zčásti a věc vrátit prvostupňovému orgánu; 4) odvolání zamítnout a prvostupňové rozhodnutí potvrdit.
32. Soud má za to, že žalovaný nerozhodl žádným ze způsobů, které jsou zakotveny v § 190 odst. 8 věta druhá zákona č. 361/2003 Sb. Žalovaný přitom nemohl využít § 90 odst. 5 správního řádu, jak uvedl ve výroku I. napadeného rozhodnutí. Dle § 1 odst. 2 správního řádu se tento zákon nebo jeho jednotlivá ustanovení použijí, nestanoví-li zvláštní zákon jiný postup. Úprava obsažená v § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb., resp. v § 190 tohoto zákona je komplexní (k přednosti zvláštní komplexní úpravy před úpravou obsaženou ve správním řádu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2014, č. j. 4 Azs 62/2014-31), k čemuž soud odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, č. j. 6 Ads 33/2013-31, a ze dne 4. 3. 2010, č. j. 3 Ads 112/2009-53. Tyto judikáty vycházely z úpravy § 190 odst. 8 věta druhá zákona č. 361/2003 Sb., ve znění do 30. 6. 2017, dle níž *jsou-li pro to důvody, odvolací orgán rozhodnutí změni nebo zruší a řízení zastaví; jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí.* Oba judikáty pak dospěly ke shodnému závěru, že tehdejší znění zákona nepřipouštělo zrušení odvoláním napadeného rozhodnutí a vrácení věci prvostupňovému orgánu, tj. postup dle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, z čehož lze dovodit, že subsidiární použití správního řádu je vyloučeno. Zákonodárce následně do § 190 odst. 8 věta druhá zákona č. 361/2003 Sb. doplnil postup obdobný postupu dle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, čímž rozšířil taxativní výčet možností, jak naložit s odvoláním, jinak ovšem zůstalo dotčené ustanovení nezměněno, protože oba posledně zmíněné judikáty Nejvyššího správního soudu dopadají na projednávanou věc.
33. Ostatně ani doktrína (CHROBÁK, Jiří. *Zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů: praktický komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2019. Praktický komentář) nezmiňuje, že lze v případě § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb. podpůrně užít § 90 odst. 5 správního řádu, resp. neuvádí, že by bylo možné částečně změnit odvoláním napadené rozhodnutí a ve zbytku jej potvrdit (komentář vyjmenovává čtyři výše zmíněné možnosti, jak lze dle § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb. o odvolání rozhodnout).

Shodu s prvopisem potvrzuje:

34. Soud pro úplnost dodává, že i pokud by žalovaný měl pravomoc rozhodnout tak, že částečně změni prvostupňové rozhodnutí a ve zbytku jej potvrdit, byla by výroková část napadeného rozhodnutí nesrozumitelná. Odvolání totiž nelze zamítnout, jak to činí výrok II. napadeného rozhodnutí, v situaci, kdy ve výroku I. napadeného rozhodnutí bylo odvolání zčásti vyhověno. Z dikce výroku III. napadeného rozhodnutí je pak nutno dospět k závěru, že bylo potvrzeno celé prvostupňové rozhodnutí, což je opět v rozporu s výrokem I. napadeného rozhodnutí.
35. Soud proto uzavírá, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jak žalovaný rozhodl o odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí.
36. Soud dodává, že výrok I. napadeného rozhodnutí obsahuje chybu v psaní, a to na konci třetího řádku, kde zřejmě vypadlo písmeno „k“, poněvadž věta nedává smysl (ke změně prvostupňového rozhodnutí mělo patrně dojít „k odvolání“ žalobkyně).
37. Jelikož tedy není zřejmé, jak žalovaný ve věci rozhodl, nemůže soud posoudit důvodnost žádné žalobní námitky.

Závěr

38. Jelikož soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, zrušil jej dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a to bez jednání. Soud nepřistoupil ke zrušení prvostupňového rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s. ř. s.), jak navrhovala žalobkyně, neboť vada nepřezkoumatelnosti se projevila toliko v napadeném rozhodnutí. Dále soud vrátil věc dle § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaný tedy vydá rozhodnutí, jehož výroková část bude odpovídat § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb.
39. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož byla žalobkyně ve věci zcela úspěšná, uložil soud žalovanému zaplatit jí náhradu nákladů řízení. Náklady žalobkyně představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve výši 3 100 Kč a paušální náhrada hotových výdajů stanovená dle § 13 odst. 4 téže vyhlášky ve výši 300 Kč za každý ze dvou úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání nebo návrh ve věci samé – žaloba) a náhrada za daň z přidané hodnoty v sazbě 21 % ve výši 1 428 Kč. Soud nepřiznal náhradu nákladů za vyjádření ze dne 3. 6. 2021 a 30. 6. 2021, neboť pro posouzení věci nepřinášela žádné relevantní skutečnosti. Celkem tak náklady řízení činí 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. července 2022

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: